

**SYV UUNON MUISTAMAT-
TOMUUTEEN.**

Uno on vielä hyvin muori. Hänen havaintonsa suuresta maailmasta rajoittuvat huoneiden ja pihan ahtaaseen piiriin.

Nyt oli hän päässyt äidin kanssa maalle hengittämään puhdasta metsäilmaa.

Äiti auttoi kylän tättä talous-askareissa ja Uno oleili yksin ulkosalla. Joskus katosi hän teille tietämättömille, mutta eipä juuri vaarallisen kauas, niin että huuto toi hänet aina iäkkävänä ja reippana riemastuneen äidin luo. Äiti oli usein varoitannut menemästä ulos pihasta täällä maallakin.

Olihan tässä laaja tanhuttu temmeltä, mutta nyt oli kevät. Aurinko valaisi joka sopen ja vesi vuoksi puroissa pihalla.

Uno unohti kaikki lupauksensa. Hän arveli vaan, että purot juoksivat jonnekin kauas ja että hänen myös oli mentävä katsomaan sen mukana maita ja mantereita. Tiesi missä ajatuksissa hän kulki. Hän asteli hiljaa itseksensä puhuen ja seurasi veden leikkiä.

Olihan siinä jo maistaa maantien veräjälle astikin, mutta kun veräjä oli auki, niin sopihan sitä vilkasta sen toiselle puolellekin ja tarkastaa mitä se maailma sieltä näytti.

Puron varrella kasvoi pieniä keltakukkia ja niiden luo oli nyt päästävä kiireimmän kaupalla. Niiden luota ei ollut pitkästi metsän reunaan ja nyt ei enään voinut vastustaa halua mennä sinne.

Korkeina ja juhlallisina seisovat puut ja auringonsäteet valkelehtivät kostealla sammaleella. Puut humisivat ja linnut lauloivat.

Kas, tuossa kiven ja risujen väliin piilotellen mennä viiletti pieni peltohiiri. Uno juoksi sen perään minkä ehti. Kauemmas, yhä kanemmas eteni se, mutta nyt tuli vastaan ihmeellisen kirkas metsälähde. Se oli pienen suon reunassa ja suolla kasvoi raitapajuja. Niissä oli keltasia "pajukissoja". Uno yritti, mutta ei ulottunut niitä saamaan, vaikka kurotti niin etä oli kaatua nenä edellä suohon.

Hän alkoi heitellä kiviä veteen ja kuunnella kun ne äänivät "molskis" tullessaan veden pintaa ja "plums" pudotessaan pohjaan. Vedenpinnalle tuli suuria kuplia ja ne laajenivat ihan aalloiksi. Sitäkös oli hauska katsella. Silmät loistivat ja posket punottivat. Uno tunsi itsensä niin onnelliseksi ja lähi juoksemaan. Ensín tuli hän niitylle

ja sieltä osui maantielle. Mutta kummalle päin nyt oli mentävä.

Uunon tuli ikävä äitiä ja hän katseli kouraan sa puristamiaan kukkia. Hämärästi näyisti hän menneensä liian kauas, ja lähti hitaasti ja miettien astelemaan tietä pitkin. Kuinka kauan hän oli matkallaan viipynyt, sitä ei Uno lainkaan huomannut eikä ymmärtänyt arvioita. Tunnit ja minuutit eivät merkinneet hänelle mitään.

Siinä tuumiessa ruveta juoksemaan ehtiäkseen pikemmin kertomaan äidille mitenkä hauskaa hänellä oli ollut, kuuli hän huutoja. Tuntui kuin olisi kaikkialla huudettu yhteen ääneen. Pian retuutti joku häntä kädestä äidin luo.

Äiti oli aikonut torua poikaa karkaamisesta, mutta oltuaan kanheasti peloissaan ja pojan ojentaessa hätääntyneenä kukkaset hänelle, ei hän osannut muuta kuin sulkea sydänpäysensä ylen onnellisena syliinsä, itkeä ja nauraa, pojan kertoessa havaintojaan.

Silloin jättivät heidät muut, tuntein itsensä tarpeettomiksi.

Myöhemmin opetti äiti pojalle mitenkä vaarallista oli mennä yksin niin kauas. Jos Uno puoltaisi suohon tai katkaiseisi jalokansa, niin eivät isä eikä äiti voisi olla enään koskaan iloisia.

Voit, kuinka mielellään olisi äiti seurannut poikaansa luonnontutkimusretkille, mutta kaupungissa ei siihen ollut näin hyvää tilaisuutta köyhään, ahtaan ympäristön tähden ja tänne he olivat päässeet ehdolla, että äiti työskentelisi elannon edestä.

Isä raukka oli nytkin ahertamassa tehtaassa, hengittäen sen pölyistä ilmaa ja ikävöiden heitä jo kotia iltojensa iloksi.

SOINTULA, B.C.

Täällä ei ol ollut vielä yhtään lunta ja ilmat ovat kovin lämpöiset, vaikka vettä kyllä sataa enemmän kuin muistaakseni koskaan ennen. Marjapensulsa ja puissa alkavat jo lehdet puhkeamaan, ja näyttää, että kevät on lähellä. Minä toivon, että "Lasten Kevät" tulisi pian saapuville, sillä sitä on niin hauska lukea.

Puhujaseura alkoi toimimaan 27 p. tammikuuta. Siellä esitetään puhelaita, kertomuksia, runoja ja lauluja. Minä en voi kyllä mennä sinne, kun asun niin kaukana farmilla. Minä tykkäisin että tänne Sointulaankin perustettaisiin Ihanneliitto, mutta ei täällä ole vielä kukaan puhunut sen perustamisesta.

Joulun aikana oli täällä puhuja, jonka nimi oli Sefa Lepistö. Hän piti kahdeksan luentoa. Minä en voinut mennä kuulemaan hänen puheitaansa, vaikka kovin mieli teki. Olin niin sairas, sairastin keuhkokuumeita ja olin sellaisessa tilassa, etten tuntenut kipua. Minut vietin sairaalaan, ja kun äitini tuli minua katsomaan, en tuntenut häntä.

Kun olin niin terve, että pääsin kotia sairaalasta, niin minä aloin pa-

rantua joutua, ja pian olinkin terve ja koulussa. Toivon hauskaa kevättä kaikille. Toveruudella,

ALII TYNJÄLK.

BENALTO, ALTA., CAN.

Minä olen kahdeksitoista vuoden vanha. Minulla on kaksi siskoa ja viisi veljeä. Minä ja kaksi veljeäni käymme koulua. Me asumme farmilla. Olemme olleet täällä Canadassa jo seitsemän vuotta. Täällä on ollut kylmät ilmat ja on paljon lunta. Meillä on täällä pyhäkoulu joka toinen sunnuntai.

Toivon hauskaa talvea kaikille.— Toveruudella, Lisi Harju.

SAULT STE MARIE, ONT., CAN.

Oletteko viettäneet hauskaa talvea? Täällä Soossa on kovin kylmä. Ei uskalla paljoa mennä mäkeläskemaan. Pian paleltuu.

Täällä oli osaston talolla puhuja, Edi Sulo, toista viikkoa. Täällä on näytelty kappaleita ja ensi lauantaan näytellään "Saariston tyttö". Tällä viikolla oli ompeluseuran iltamakki. Pian ehkä tulee olemaan perheiltä. Saapukaa silloin kaikki joukolla.

Ei täällä Soossa ole Ihanneliittoa eikä sunnuntai-koulua. Täällä on kuitenkin tyttöjä, jotka voisivat kirjoittaa Toverittareen mutta ne eivät ensin taida uskaltaa, pelkävät etteivät voi kyllin hyvin kirjoittaa. Mutta kerta ensimmäinen. Minä koetan niitä innostuttaa vähän.

Minä kun sain serkultani Suomesta kirjeen ja hän sanoi, että siellä on kovin huono aika, ettei enää saa edes pelkkää ruuseleppää. Kyllä nyt on kauheata meidän pikku ystävillemme Suomessa.

Toivotan teille hauskaa helmikuuta.— Toveruudella Kaarina Heinonen.

ABERDEEN, WASH.

Minä olen kymmenen vuoden vanha ja olen 6:ssa luokassa. Minulla on pieni sisko, Helpe. Hän on neljän vuoden vanha. Kun minä olin kahden vuoden vanha, minä olin käymässä Suomessa, mutta en muista mitään siitä ajasta, sillä olin liian nuori. Äiti ja isä saivat, että kun sota loppuu, niin mennään taas Suomeen, ainakin käymään. Minulla elää Suomessa isoisi ja isoäiti, jolleka joskus kirjoitan. Kesälomalla olen tavannut olla maalla, jossa on minulla hyviä ystäviä, saman ikäisiä kuin minäkin. Heidän kanssaan olen ahkeraan kirjevaihdossa.— Toveruudella, Kyllikki Salo.

QUINCY, MASS.

Luen aina Toverittaren lasten osaston ja nyt innostuin itsekin kirjoittamaan siihen.

Olen aina odottanut kirjoituksia täältä Quincystä, vaan ei ole odottamallakaan näkynyt, vaikka hyviä kykyjä olisi kyllä täällä.

Minä olen 11 vuoden ikäinen ja olen 7:ssä luokassa koulussa. Meillä on täällä sunnuntai-koulu ja Ihanneliitto ja minun opettajani nimi on Mr. Lehtinen. Nyt ei ole ollut koulua kahteen viikkoon, kun ei saada kolia, että voisi lämmittää haalla.

Täällä on s. s.-osastolla naamiotanssit 2 p. helmikuuta. Minäkin olen pyytänyt äitiä tekemään minulle puvun, mutta en ole vielä varma, josko tulen sitä saamaan. Kyllä mielestäni kovasti tekee.

Tehkää nyt Quincyyn pikku toverit hyvin ja kirjoittakaa tekin Toverittareen, sillä on niin hauska lukea oman paikkakunnan kuulujuttuja.

Toivotan pikaista talven kulumista.—Lillian Hill.

ASTORIA, ORE.

Meidänkään s. s.-osastomme ei ole ollut aivan vällyttämättömän lasten kasvatusyöstä. Niinpä on se jo pitemmän aikaa pitänyt—yllä lasten sunnuntai-koulua, joka on ollut selkeistä hiljasta toimintaa, ettei siitä ole ollut paljon lehteen kirjoittamista. Tehdäkseen lasten kasvatusyöstä enemmän tarkotustaan vastaavaksi, pöytä osastomme viimeisessä kokouksessaan perustaa Ihanneliiton 4. sormille lapsille, jonka valmistavana osastona tulee sunnuntai-koulu edelleenkin toimimaan. Helmik. 3 päivän aamulla, kello 10, oli kutsuttu koolle sekä lapsia että lasten vanhempia osaston kokoukshuoneeseen, jossa piti keskusteltamaan lasten kasvatusyöstä ja A. M. Mäkelä oli luvannut tilaisuudessa puhua Ihanneliiton työstä ja sen merkityksestä.

Kovin vähän oli niitä vanhempia, jotka olivat pitäneet asian niin tärkeänä, että olisivat viitsineet vauvua tulemaan sinne, niin läheltä kuin asian pitäisi itseutakin vanhinta koskea. Osastollien vähyden tähden ei siis pitäin keskustelua syntynyt eikä Mäkeläkään katsonut kannattavan puhua niin pienelle kuulijakunnalle. Vanhempiin välinpitämättömyydestä huolimatta pidettiin lasten ja opettajain kesken Ihanneliiton perustava kokous, jonka pöytäkirjan tässä julkaisemme.

Pöytäkirja, tehty Ihanneliiton perustavassa kokouksessa 3 p. helmikuuta, 1913, puheenjohtajana toimien E. Jääskeläinen ja kirjuriina allekirjottanut.

Keskusteltiin, josko olisi tarpeellista perustaa Ihanneliitto, joka päätettiin perustaa.

Virkaehtojaksi valittiin: puheenjohtajan paikka tui avonaiseksi, Kirjuriksi ja kirjeenvaihtajaksi tuli Ilona Toippi, jäsen- ja rahastonkirjuriksi Aini Mäki, organiseraajaksi Katri Kelley, Toverittaren kirjeenvaihtajaksi tuli allekirjottanut.

Jäsenmaksuksi päätettiin 5 senttiä kuukaudelta.

Ihanneliitolle päätettiin perustaa käsikirjoitettu lehti. Nimeksi tuli "Tulevaisuuden Nuoris".

Kokoukset pidetään torstai-iltoina kello 6:30.

Toimittajiksi "Tulevaisuuden Nuorison" ensi numerolle tulivat Jenny Jaakkola, Eli Heimo ja Matti Heimo. Kirjotukset on jätettävä osaston kauppaan.

Pöytäkirjan vakuudeksi: HELMI KONTTAS, kirjuri.

NEW ROCHELLE, N.Y.

(Jatkoa kuudennelta sivulta)

leipon puhuja lyhyessä atassa ja vähällä kustannuksella. Toinen puoli taas kannatti koko Itäpiiriä käsitteviä, johon olisi tilaisuus ottaa osaa suuremmalla joukolla ja samat opettajat voisivat silloin olla kaikilla, kun taas alueettain ne tulisi olemaan joka alueella erittäin. Jälkimäinen ehdotus sai yleisemmän kannatuksen. Ratvaan toimitustapaa arvostettiin ja oltiin tyytyväisiä siihen, luopottamatta muutamia erimielisyyksiä. Paljon tärkeitä asioita siellä oli käsiteltä, joita vielä tullaan käsittelemään jatkavassa kokouksessa.

Osastomme ompeluseura se toimii noin vaan hissukseen. Naapurit ehkä ullevat sen nukkuvan. Eikös mitä. Töitä valmistuu toinen toisensa perään, vaan onpa siellä vielä tehtävääkin. Tyttäret, uhratkaamme joku hetki vapaa-ajastamme yhteistyön hyväksi, vaikka neulomalla, sillä myyjäiset tulevat kahden kuun kuluttua.—Pilkamasiinan ratas.